

SUMARI

La planta i el fruit (sobre sòl assaonat)..	7
PELLS MORTES, Eva Saumell.....	23
Els personatges.....	27
L'espai	27
La música.....	28
Pròleg.....	29
1. La infantesa.....	30
2. Conte a la vora del foc.....	31
3. Fer-se gran	33
4. 000605.....	38
5. Xocolata.....	40
6. La carta.....	42
7. Ca l'Amagaitapa.....	44
8. <i>De senectute</i>	50
9. El llit del soldat.....	53
10. Presons	58

11. El dolor	61
12. Els Amorós.....	63
13. Por.....	67
14. Mossecs	73
15. Ecos.....	75
Fi.....	81

QUAN ELS ARBRES ENCARA FEIEN OM-

BRA, Reyes Barragán.....	83
Personatges	87
Esquema temporal.....	88
Escena 1	89
Escena 2	101
Escena 3	108
Escena 4	117
Escena 5	131
Escena 6	139
Escena 7	144
Escena 8	147
Escena 9	161
Escena 10	167
Escena 11	171
Escena 12	174

LA PLANTA I EL FRUIT (SOBRE SÒL ASSAONAT)

L'ESCENA

És un bon motiu de celebració que una ciutat petita com Mollerussa sigui la seu de dos guardons literaris ja veterans: el Premi de novel·la breu Ciutat de Mollerussa i el Premi de poesia Maria-Mercè Marçal. Ambdues convocatòries compten amb una llarga trajectòria que les avala com a cites d'una envergadura important, constants en la seva cita anual i posicionades en el conjunt del sistema literari en llengua catalana.

Si es vol tenir una visió completa del panorama, és hora d'anar tenint en compte el Concurs per a textos teatrals de petit format, convocat per l'associació Saó de Ponent amb la col·laboració de les institucions públiques (Diputació de Lleida i Ajuntament de Mollerussa). Després de cinc edicions, podem dir que el premi avança amb salut cap a la seva consolidació, havent destacat fins al moment obres tant de dramaturgs experimentats com novells.

Presentem en aquest volum les obres que van guanyar la tercera i quarta convocatòria del premi.

En el recull que inclou les obres guanyadores de les dues primeres edicions, Francesc Foguet assenyala al text que hi apareix com a epíleg i sota el títol “Una bona saó teatral” que “Sense voler-ho, *Desgana* i *Absències* formen un díptic —ampliable a un tríptic, si hi afegim *Pells mortes*, la tercera obra guanyadora— en què es recupera teatralment una memòria històrica molt poc coneguda, la de la repressió franquista i les seves conseqüències, sepultada sota tones de silenci i por imposats per la dictadura i el postfranquisme que se’n derivà —i que sembla que no s’hagi acabat encara” (Roger Pou i Eva Moreno: *Desgana/Absències*, Pagès Editors, “Teatre de butxaca”, 36, Lleida, 2019, pàg. 136).

Ben bé podríem afirmar que la tríada proposada per Foguet esdevé quartet amb les dues obres que presentem recollides en aquest volum. Però potser seria forçar massa les coses i no cal, perquè el vincle entre *Pells mortes* i *Quan els arbres encara feien ombra* és prou fort per considerar-les també un díptic per elles mateixes. La darrera no parla de forma explícita de les conseqüències de la Guerra Civil ni té uns personatges clarament posicionats ideològicament. Però és també un text profundament polític perquè s’hi veu recreada una manera de fer, un tarannà, arrelat en les concepcions de tota la comunitat, no només fruit de les decisions

individuals. En qualsevol cas, sigui com sigui que vulguem mirar-ho, si en forma de tríptic més u o quartet, la qüestió és que s'està construint, baula a baula, una tradició dramàtica que escriu i descriu el territori i la gent de la plana de Lleida.

Les dues peces que recull aquest volum presenten un recorregut diacrònic per la trajectòria de dues famílies. La cadena d'històries va avançant pel segle xx fins arribar a un imprecís punt que podem reconèixer com a contemporani. Els personatges més grans treballen per mantenir el passat en el passat, per impedir que les reverberacions que encara es perceben en l'avui es puguin traçar fins a l'arrel. Silencis, mitges veritats, enganys han anat cosint les etapes per les quals ha passat cada família. Els personatges més joves no estan disposats a conformar-se amb la situació. Volen acarar la veritat, per traumàtica que sigui. Són egoistes perquè forcen els seus familiars a desfer decisions preses dècades enrere? Els estan ajudant a superar una contingència cruel que els va obligar a actuar sota el jou de la injustícia i la por? Una curiositat: als dos textos hi trobem una referència explícita a Carlos Gardel; "que es un soplo la vida".

Que és un alè, la vida; la memòria, llavors, és l'alè de l'alè. L'escriptor Raül Garrigasait explica que "(...) dins de la memòria tot passa alhora, com en una festa nocturna i etílica. Les

pors i els desitjos s'hi barregen. Les èpoques són totes la mateixa. La destinació pot ser el començament o un lloc de mala mort perdut allà al mig, d'on passes de llarg sense ni girar-te. I diem que tornem enrere, però en realitat anem endavant en la fabulació dels records, i és en aquest avançar que tenim la intuïció de tocar alguna cosa real” (Raül Garrigasait: *País barroc*, L'Avenç, 2021, pàg. 51). A *Pells mortes* i *Quan els arbres encara feien ombra* les autores han dipositat la responsabilitat d'anar enrere per tirar endavant en els personatges femenins. En les dues obres s'hi mencionen personatges masculins, i amb rols no poc importants, però mai apareixen a l'escena. Són elles les encarregades de vetllar per “este torpe tapiz a cada instante / tejido y destejido, / esta guerra perdida, / nuestra vida” que va dir Jaime Gil de Biedma.

A banda del pes específic que la reflexió sobre el gènere té en les dues peces, si les llegim de manera paral·lela, com el díptic que l'atzar n'ha fet en aquest mateix volum, ens plantegen diatribes que als lectors ens afecten com a individus. Sigui quin sigui el gènere amb què ens sentim identificats. La Irene, la filla de la Remei, és una dona pragmàtica, en la seva maduresa, ha triomfat laboralment, viatja per tot el món i decideix que el millor que pot fer perquè la seva mare estigui ben atesa és que

ingressi a una residència per a la gent gran. I si per aconseguir aquest objectiu ha d'enganyar la seva mare, ho fa. Si et mous per objectius, si tens clar què és el millor, si t'espera un *bonus* després d'haver executat el projecte, ho fas i punt. Amb eficiència, costi el que costi, vaig a per l'extra. La Filla de *Pells mortes* no pot tirar endavant aprofitant la inèrcia que ha mogut tota la seva família durant dècades. Aquesta no-força no li és suficient, de fet, li resulta un llast. No pot més, en té un tip de por, de vergonya, de violència, d'angoixa. Ha albirat tot el dolor amagat durant dècades i el sent rajar sobre seu, li sembla que li ha de donar forma i sentit. Només li interessa a ella, empesa per la voluntat privada i per un fort sentit de justícia social. Les padrines ja ho tindrien bé tal com està, què s'ha pensat, que no ho veu "que es un soplo la vida"?

Eva Saumell i Reyes Barragán han creat dos personatges que són els nostres contemporanis, que som nosaltres, imbuïts per una història que és la nostra, a punt de fer-se prehistòria si ens descuidem. Som a punt de no poder-la documentar de primera mà. Si ens descuidem, serem homèrics.

Què és el millor per a mi? Què és el millor per a la família? Què és el millor per a la societat? Traguem la balança: pesa més la moral

o la supervivència? Pesa més ser feliç o la dignitat? La catarsi està servida.

Eva Saumell: *Pells mortes*, Premi Saó de Ponent de textos teatrals per a espectacles de petit format 2019

Amb fils d'oblit
l'agulla enfila.
Desfà l'estrip que veu,
deixa el que troba.
Encerta pell
morta, teixit,
aire, carn viva:
cus la memòria,
la sargidora cega.

Maria-Mercè Marçal

No seria estrany que després de llegir *Pells mortes* el lector tingués la impressió que acaba de llegir un manifest. Revises la coberta, comproves la col·lecció, no, no és un assaig polític, és una obra de teatre. Cada experiència de lectura és diferent. Em permetreu que parli des de la meva, subjectiva, parcial; voldria que, també, honesta. Quan he acabat *Pells mortes* per primer cop només sento un crit, intens, radical, una veu que ho té més que claríssim: o memòria o mort. És el personatge de la Filla qui aixeca aquest clam al llarg de tota la peça.

De les quatre dones protagonistes no en coneixem el nom, només la seva relació de parentesc. Aquest fet enforteix la sensació que podrien ser una sola veu, com en l'escena inicial, en què totes intervenen alhora, formant un cor que s'amplifica des de tots els teatres del Mediterrani fins a dins de les tradicions familiars de totes les cases en què les dones han anat tenint cura de la cadena de transmissió de la família, una família que en aquest cas es mou entre Barbens i Barcelona. Això no obstant, al costat d'aquesta lectura unificadora, també és cert que a mesura que avança l'obra, arribem a sentir la veu de cadascuna intervenint des de la seva experiència biogràfica personal i acabem percebent també les seves singularitats.

Eva Saumell ens convida a immiscir-nos en l'espai íntim de quatre dones d'una mateixa família. Assistim a un diàleg intergeneracional en què cada participant té la seva veu pròpia, la seva personalitat i la seva manera d'encarar la vida. A la vegada, però, amb les seves paraules contribueixen a teixir una història comuna, un tapís que les cobreix a totes, un trencadís amb múltiples facetes en el qual es poden reconèixer. Anem basculant entre l'u i el divers.

La més jove de totes és qui esperona la conversa, decidida a destacar tot allò que els seus

avantpassats havien decidit silenciar. Perquè no se sent completa, perquè la fa sentir encotillada tot allò que l'ha portat a parlar de la seva família com "Ca l'Amagaitapa". Aconseguix que les padrines li expliquin històries, d'abans de la guerra, de la guerra i de quan la seva família, sense haver-ho volgut de manera explícita, va quedar posicionada al bàndol dels vençuts després de la guerra. Els havia fet angúnia la barbàrie. La d'un bàndol i la de l'altre. Què hem de fer per ser bona gent? Havien fet el que els semblava que tocava, el que els sortia de dins. No sabien que tot el que els sortia de dins era un doll on s'abeurava la política. Marejats per la bona voluntat, aconseguixen tornar a casa, però ja han perdut el seu lloc al món. Al poble no van arribar a passar gana, no van haver de recórrer al que tenien preparat com a últim recurs, però la desolació havia fet niu dins el tronc de la família. Quan van tornar al poble, el que van trobar ja no era el seu poble. Un dels padrins no va superar-ho mai i es va anar apagant fins a fer-se fonedís. En una altra de les petites històries que inclou l'obra, també coneixem un personatge masculí que esdevé un fantasma en vida: per fugir de la guerra, perquè no el reclutessin, fou emparedat. I va sobreviure. El seu cos va sobreviure.

Conviuen fragments d'història militar amb fragments d'història domèstica, quotidiana. Al cap i a la fi, mentre queien les bombes, la gent necessitava seguir menjant, els nens havien de seguir jugant. Un dels trets pels quals destaca *Pells mortes* és per la diversitat de materials amb què està construït el text. Hi ha fragments solemnes, lírics, col·loquials... convivint amb informes policials, cartes personals i cançons infantils populars.

Diversos registres enriqueixen el conjunt dotant-lo de força dinamisme. Un dels elements que li confereix unitat és la música. Eva Saumell ha preparat el text perquè sigui dut a escena amb l'acompanyament de tres moviments d'*El llac dels cignes* de Piotr Ilitx Txaikovski, a banda d'altres cançons que s'especifiquen en les escenes corresponents. A més d'aquestes indicacions relatives als elements auditius, l'autora deixa indicat que a nivell visual l'element omnipresent han de ser unes ampolles de plàstic que acompliran diverses funcions.

Caldrà veure quina interpretació en fa el responsable de plasmar-ho sobre un escenari. La descripció que en tenim els lectors pot acabar resultant en un muntatge tant minimalista com barroc. Potser rau aquí, tot just, part del verí del teatre?

Reyes Barragán: *Quan els arbres encara feien ombra*, Premi Saó de Ponent de textos teatrals per a espectacles de petit format 2020

(...)

Quan una gran dona cau
tot el fred del bosc s'instal·la en una casa.
I ni una primíssima línia de sol
travessa al bosc els troncs dels arbres
o entra per la finestra d'una casa amb dol,
quan una gran dona cau.

Àngels Gregori

Un personatge, un arbre imponent que ha anat creixent gairebé durant un segle, omple *Quan els arbres encara feien ombra*. Es tracta de la Remei, una joveneta de Vilanova de Bellpuig que es casa amb el Pere de cal Trabuc i s'espera d'ella que treballi amb els animals, vaques, gallines, i pareixi un hereu per a la nissaga. Es tracta de la Remei, una treballadora de la fàbrica, responsable, decidida a fer el que calgui per tirar endavant la seva família. Viuen, ella i el Pere i la seva filla Irene, en un pis força gran d'un barri de Barcelona. La Remei és una bona veïna, tots es coneixen al barri, i ella sempre està disposada a donar un cop de mà a qui li faci falta. Ni tan sols guarda cap rancúnia als Fornells, tot i que alguns membres de la família són força estirats i altius. Es

tracta de la Remei, una padrina que viu en un pis massa gran per a ella sola, acompanyada d'una capsa de fotografies que repassa i torna a repassar, Sísif condemnat a empènyer amunt i avall la roca pesada de la seva memòria.

Pere Capell, el fill de la Remei i el Pere Capell Niubó, és diagnosticat amb el que els lectors coneixem com un genèric retard intel·lectual, però que en realitat és una patologia amb un nom massa complicat per poder ser pronunciat amb facilitat. La Remei, la mare, és la primera que se n'adona que alguna cosa no va del tot bé amb el seu fill. Els qui l'envolten no li fan cas i cal esperar a la paraula del científic, del metge, perquè tots els petits detalls, totes les conductes no del tot regulars deixin de ser excentricitats i esdevinguin màcula grossa. Què fem amb el nen que no és com els altres? El nen que havia de ser l'hereu de cal Trabuc, una estirp en la qual no s'hi ha conegut mai cap desviament de la norma, de sobte no mereix amor com els altres nens. A la granja del mas de cal Trabuc, on no hi devia governar la natura, sinó que hi devien manar els homes, segurament la llei era clara: si l'animal no rendeix el que ha de rendir, al clot, i un altre. El petit Pere no serà estimat com la resta.

Si una persona amb discapacitat, amb diversitat funcional, és un perill per a si mateixa i

per als del seu entorn, potser la solució per la qual opten la Remei i el Pere és la mateixa per la qual optarien la majoria de famílies avui en dia, quan la relació que mantenim com a col·lectiu amb la discapacitat ha canviat respecte a dècades endarrere: un centre medicalitzat on en puguin tenir cura. Això no obstant, en el moment històric en què s'emmarca l'acció, el darrer terç del segle xx, les coses tot just comencen a remoure's i el concepte "visibilitzar" no és gran cosa més que un neologisme exòtic que encara ha d'agafar empenta. La pressió de la nissaga de cal Trabuc obliga la parella a fer un pas més enllà: cal oblidar-ho tot. Cal fer veure que no ha passat res. El nen, els episodis violents que ha protagonitzat, el Pere, la Remei, tot, tot s'ha de cobrir amb capes i capes de mitges veritats i malentesos forçats i força quilòmetres i que corri l'aire. A cal Trabuc tothom és sempre com cal. Així ha estat i així serà, pels segles dels segles.

El Pere i la Remei s'instal·len a Barcelona, perseguint la possibilitat d'una vida. La seva filla Irene s'ho mereix, per ella faran tot el que convingui. Treballaran per enviar diners al centre on s'ocupen de l'hereu fallit, per construir un futur per a la filla. Gaudiran de la seva nova identitat passejant per sota l'ombra dels arbres del carrer, mentre encara hi siguin, mentre els arbres encara facin ombra. Per sobre de tot,

oblidaran. Oblidaran que aquesta llibertat, que aquest no tenir lligams de cap classe amb res ni amb ningú, és en realitat un exili. La seva sang els ha fet dolents, llavors neulides.

La Remei tira endavant. Potser beu massa anís, però la qüestió és que aconsegueix fer callar i amagar dins seu, ben al fons, tota la por i tota la vergonya. La por i la vergonya de la Remei són la por i la vergonya de tota una societat que sense saber què fer d'aquestes emocions, les soterra, les camufla, les disfressa i acaben fent d'argamassa d'unes vides només puntualment il·luminades per alguna fognada de felicitat.

Per si encara no n'hi havia prou, Reyes Baragán acompanya aquest nucli de la trama de *Quan els arbres encara feien ombra* amb dues qüestions que també interpel·len el lector i el conjunt de la comunitat. En un primer moment ens podem pensar que estem davant d'un text que abordarà l'avortament com una problemàtica social contemporània; després, podem pensar que estem llegint una peça sobre com gestionem l'envelliment progressiu de la població. Finalment arribem al nucli de l'obra, el conflicte invisible que reverbera en tota la resta i fa donar un salt semàntic al conjunt. L'autora aconsegueix mesclar ingredients del teatre de tesi i el fulletó amb un estil prou sofisticat per superar els límits

genèrics i que el lector no tingui la sensació de llegir un pastitx.

LLEGIR TEATRE

Hi ha qui considera que l'edició de textos teatrals en català es troba en un moment excel·lent, per la quantitat i la varietat d'obres que es publiquen. Ara bé, si arriben o no arriben als possibles lectors, ja és una altra qüestió.

Us convidem a llegir teatre i això pot ser que ho tinguem molt clar o que no li tinguem tant, i que tinguem ganes d'enredar-nos en què és o no és teatre. Perquè si teatre és aquell text que és susceptible de ser portat a escena, en lloc d'una reducció a l'absurd podríem aventurar una reducció maximalista, si l'oxímoron fos possible, i podem acabar convençuts que qualsevol text és teatre, perquè qualsevol text pot ser la base d'una dramaturgia i ser dut a escena.

Mentre esperem que una companyia porti a sobre de l'escenari l'estètica onírica de les ampolles de *Pells mortes* o aconseguixi que la capsa de galetes destaquí amb força en un espai minimalista a *Quan els arbres encara feien ombra*, tenim l'oportunitat de llegir i rellegir els monòlegs de la Remei o les proclames de la Filla. Tenim l'oportunitat de pensar-hi, de revisar-les, de plantejar-nos si hi estem d'acord

o no, d'adonar-nos que hi ha una connexió amb un altre moment de l'obra o d'aturar-nos per deixar que ens ompli el record d'alguna experiència que hem viscut en la nostra pròpia trajectòria biogràfica o que hem vist en alguna altra obra d'art. Perquè tenim entre les mans dues obres d'art, fetes d'idees i de llenguatge que aviat podrem veure i escoltar i olerar i respirar en un espai i un temps concrets.

La meravella fugaç de l'escena i la il·lusió perenne de la lletra conviuen en una perfecta simbiosi. Són dues experiències diferents que no es fan cap nosa. Llegim teatre i anem al teatre. La qüestió és que visquem.

ANTON NOT REIG
Torregrossa-Mollerussa, agost de 2021

PELLS MORTES

Eva Saumell

ELS PERSONATGES

FILLA

MARE

ÀVIA 1: ho és de la FILLA

ÀVIA 2: ho és de la MARE

Representen quatre generacions de dones nascudes entre 1888 i 1968.

L'ESPAI

Ha de ser molt simple.

A l'esquerra de l'escenari, una taula, dues cadires de voga i els objectes que es vagin esmentant en cada escena. A terra hi han papers, arxivadors i llibres formant petites columnes.

A la dreta, un munt d'ampolles de plàstic buides escampades per terra; després, penjaran del sostre. Juguen un paper molt important, ja que els personatges les utilitzen per crear atmosferes i com a elements escènics.

LA MÚSICA

A banda de les cançons que s'indiquen en les diferents escenes, hi ha tres moviments que pertanyen al ballet *El llac dels cignes* de Piotr Ilitx Txaikovski.

PRÒLEG

L'escenari està a les fosques. Se senten quatre veus que diuen el text com un cor.

QUATRE VEUS: Soc àvia. Soc mare. Soc àvia. Soc filla. Tots els personatges de l'obra. Recorreré els seus camins i esdevindrà totes les dones de la terra. Seré ELLES. Entendré el món a través seu, i pels viaranys que els altres eviten, trobaré la meua veu: el mirall de la meua ànima.

1. LA INFANTESA

Mentre sona el moviment «Pas de quatre», comença a il·luminar-se l'escenari. La FILLA, la MARE i l'ÀVIA 1 i 2 van aixafant les ampolles de plàstic al ritme de la música com si trepitgessin raïm. A mesura que el tema avança, van augmentant la seva energia i cada vegada les xafen amb més força fins arribar a l'extenuació, que coincideix amb la fi del moviment.

Fosc.

2. CONTE A LA VORA DEL FOC

L'escenari s'il·lumina de nou i veiem la muntanya d'ampolles aixafades que penja del sostre: és un mòbil gegant. Sota una llum blava, la FILLA mira als espectadors i parla. Ho fa amb una veu amorosa, com si volgués guanyar-se el seu favor.

FILLA: La neu és filla dels àngels que viuen al cel. N'hi ha molts, i cadascun té un ofici diferent. L'àngel fadrí, per exemple, té tots els colors del firmament i va ple de medalles que lluen més que l'or. L'àngel cuiner, en canvi, porta un davantal fet de núvols; sempre va molt enfeinat, perquè ha de preparar el dinar per a tota la resta d'àngels. Quan toca menjar aviram, es posa a plomar els ànecs i el cel s'omple de plomes blanques que quan baixen a la terra s'han convertit en flocs de neu. Cau la neu i la guardo entre els meus braços com si fos el meu estimat. *(Pausa. Mira enlaire i colpeja les ampolles a tort i a dret.)* És un àngel cruel que fueteja amb les seves ales tot el que té davant, fins i tot

el sol! Fugiu dels àngels com de la pesta;
tot ho volen per a ells. I dels sants i de les
creus, fugiu-ne també! No són res més que
escuts penjats a l'altar del coll!

*Se sent la veu de l'ÀVIA 1 que mormola una
cançó.*

ÀVIA 1: Les dotze cauen en terra i els àngels
canten al cel.

Alabat per sempre sia el Santíssim Sagrament.¹

1. Podeu trobar la partitura a Joan Amades (1952). *Cos-
tumari català*, volum 3. Barcelona: Salvat, p. 721.

QUAN ELS ARBRES
ENCARA FEIEN OMBRA

Reyes Barragán

PERSONATGES

4 actrius:

ACTRIU 1

Remei 80 anys

ACTRIU 2

Remei 50 anys

ACTRIU 3

Remei 19 anys / Irene 19 anys / Irene adulta

ACTRIU 4

Mari Carmen 19 anys / Paula 25 anys / un-a viatger-a

ESQUEMA TEMPORAL

Escena 1- 2019

Escena 2- 2019/1992

Escena 3- 1992

Escena 4- Tots els temps/no temps
(1960-1992-2019)

Escena 5- 1992

Escena 6- 2019

Escena 7- 2019

Escena 8- 1999

Escena 9- 2019

Escena 10- 2019

Escena 11- 2019

Escena 12- Tots els temps/no temps
(1960-1999-2019)

*(...) Indica un gest o un petit silenci.
/ indica que es talla la intervenció.*

ESCENA 1

Primavera 2019

*Menjador de ca la REMEI. Un pis gran i antic.
S'intueix una cuina al fons.*

PAULA 25 anys i REMEI 80 anys.

*REMEI 80 té certs problemes de mobilitat per
l'edat i podria utilitzar un bastó.*

PAULA (*a públic*): A la Llei orgànica 9/1985, aprovada el 5 de juliol de 1985, es despenalitzava l'avortament induït en tres supòsits: risc greu per a la salut física o psíquica de la dona embarassada (suposat terapèutic), violació (suposat criminològic) i malformacions o defectes, físics o psíquics, en el fetus (suposat eugenèsic).

D'acord amb aquesta llei, la gestant podia interrompre l'embaràs en centres públics o privats durant les primeres dotze setmanes en el cas de violació, en les vint-i-dues primeres setmanes en el cas de problemes al fetus, i en qualsevol moment de l'embaràs en el cas de risc greu per a la dona.

Entrant al menjador de REMEI.

REMEI 80: No sé per què t'he deixat entrar. La Yesaida sempre em diu que no obri a desconeguts.

PAULA: Sí, ja... però jo soc la Paula, la filla de la Mari Carmen, la de la merceria.

REMEI 80: (...)

PAULA: La neta de la Juana Puertas. És que després de buidar el pis de l'àvia que no he vingut gaire/

REMEI 80: La Juana... fa molt que no la veig.

PAULA: Ja, és que, bé, ja fa dos anys que... bé, només la molesto un momentet de res. Estic recollint signatures/

REMEI 80: I la teva mare, està bé?/

PAULA: Sí, bé.

REMEI 80: I en Gerardo? (*pausa*) Pobre Gerardo... Està bé?

PAULA: El meu pare? Sí, sí, el meu pare bé, també. Tinc una mica de pressa, senyora Remei.

REMEI 80: Ah! Ara, ara me'n recordo de tu! La nena de les trenes! Eres molt bonica! Eres guapíssima! T'assembles molt a ta mare.

PAULA: Sí, tothom m'ho diu. Bé, jo només vinc per demanar-li una signatura.

REMEI 80: Jo no firmo res si no s'ho mira abans la meva filla! Res! Que després em renya.

PAULA: No pateixi que no demano diners.

REMEI 80: Un dia em van enredar uns del gas i la meva filla em va muntar un escàndol!!! Des de llavors, res de res. Ai, eres tan bonica amb les trenes, tan polida! Vine, vine.

La fa seure amb ella.

REMEI 80: Què vols que firmi, nena?

PAULA: Li ensenyo, miri, és que volem aconseguir que aquest carrer i el carrer de baix siguin zona de vianants.

Li ensenya un fullet informatiu.

REMEI 80: Ah! Està molt bé, això, molt bé. Sí, sí, molt bé. Aquest pentinat que duus ara no m'agrada gaire. Eres tan bonica amb les trenes!

PAULA: Sí, ja. Em pentinava la iaia. Si hi fan zona de vianants no hi podran passar els cotxes, ni aparcar-hi! Serà un carrer per a la gent.

REMEI 80: I per què ens hem d'embolicar ara amb obres al carrer? Mira, Mari Carmen, a mi no m'agraden les obres, que s'omple tot de pols i has d'estar tot el sant dia passant la baieta.

PAULA: Paula, soc la Paula. No seran tantes obres, senyora Remei, ja veurà, i una petita molèstia val la pena, que el barri hi guanyarà molt!

Miri el dibuix de com quedarà, miri-se'l. Volem que s'hi plantin arbres, que les voreres siguin amples, que hi hagi bancs a banda i banda/

Sona el mòbil de PAULA. PAULA el mira, però no atén la trucada i penja ràpidament. REMEI continua parlant sense fer-ne cas.

PAULA: Perdoni.

REMEI 80: Quan jo vaig arribar a aquest carrer hi havia arbres. Aleshores molts carrers de Barcelona en tenien, hi havia uns plataners ben grossos i voreres amples també n'hi havia... Aquí al davant mateix del portal, n'hi havia un, de plataner. Hi havia un banc a sota, anava molt bé per festejar. En dec tenir alguna foto... Ui, les vegades que jo havia vist la teva mare amb el fill de...
(REMEI calla de cop.) La capsa de les fotos deu ser per aquí...

Quan diu això ja fa estona que s'ha aixecat i va cap als prestatges i obre algun calaix o armari per cercar la capsa de les fotos.

Un cop REMEI trobi la capsa, aquest element d'attrezzo s'ha de veure bé, el públic l'ha de tenir present, ja que no sortirà mai d'escena, hauria de ser d'algun color viu o de colors llampants. Un cop troba la capsa, la deixa damunt la taula.

Aquests textos han guanyat el Premi Saó de Ponent de textos teatrals per a espectacles de petit format, certamen organitzat per Saó de Ponent Mollerussa conjuntament amb l'IEI de la Diputació de Lleida i l'Ajuntament de Mollerussa.

El jurat estava format per: Núria Dalmases, Francesc Foguet, Jaume Jovells, Anton Not i Alba Pla.

Amb la col·laboració de

Saó de Ponent

Mollerussa

Amb la col·laboració de

© Eva Saumell i Olivella i Reyes Barragán Gutiérrez, 2021

© del pròleg: Anton Not Reig, 2021

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2022

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2022

Il·lustració de la coberta: Miquel García Tello, 2021

ISBN: 978-84-1303-337-2

DL: L 65-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.